

На ловъ.

I. Въ гората.

Нашето селце, брой 150 кжщички; бѣлички, чистичко измазани, хубавички, съ нови керемиди, спретнатички да имъ се не нарадвашъ . . . Отъ всѣкъждѣ е заобиколено съ гора. Згодно мѣсто за ловъ. Но азъ, право да си кажа, не съмъ ловжия; нито пѣкъ обичамъ да излизамъ изъ гората често.

Другарятъ ми имаше пушка и всѣка вечеръ, слѣдъ училище, отиваше на ловъ; понѣкога той донасяше по нѣкое зайченце или яребица.

Една вечеръ — то бѣше лани прѣзъ единъ хубавъ есененъ день — той ме покани да го придружа до мѣсността „Женски долъ“. Да бжде човѣкъ ловжия, не е лесна работа: трѣбва да знаешъ да стрѣляшъ и да умѣешъ да прѣчаквашъ дивеча, когото искашъ да убиешъ. Азъ не зная нито едното, нито другото. Полюбопитствувахъ какъ се ловятъ зайци, взехъ отъ хазайна си пушка и тръгнахме къмъ гората. Вървимъ ние съ другаря си, и азъ си мисля: „Щомъ влѣзнемъ въ гората, зайцитѣ ще ни видятъ, че носимъ пушки, и като си помислятъ, че отиваме заради тѣхъ, сами ще тръгнатъ кждѣ насъ. Прѣдставлявахъ си ги азъ като стадо овци: какъ тѣ ще се разтичатъ единъ насамъ, другъ нататъкъ, и азъ въ това врѣме ще си харесамъ единъ заякъ, . . . или не, азъ ще си избира малко зайче . . . азъ не обичамъ